

шле да се окъпятъ въ студенитѣ води на Марица. Слѣдъ къпането, тѣ започнаха една весела игра, за да раздвижатъ кръвта си слѣдъ студената баня. Такова движение имъ бѣше потребно, за да се прѣдпазятъ отъ простуда. Наиграха се до насита и почнаха да търсятъ нова забава.

— Елате да отидемъ при рибаря да му помогнемъ, да си налови повече риба, каза едно момче.

— Да отидемъ, да отидемъ, извикаха всички въ единъ гласъ и се затекоха при бай Марка. Поздравиха го учтиво и се наредиха около него, за да гледатъ какъ се лови риба съ вѣдица. Колкото се минаваше повече врѣме, толкова помощниците на бай Марка ставаха по-нетърпеливи, защото прѣзъ такова дълго врѣме не се улови нито една риба.

По едно врѣме гъбицата зашава и бай Марко се засмѣ до уши отъ първата сполука. Той започна прѣдпазливо да тегли вѣдицата, за да не изтърве рибата. Тегли той съ всичка сила, ала вѣдицата бавно излиза. Слѣдъ дълго напъване надъ водата се показва едно водно чудовище, отъ което бай Марко се уплаши много и хукна да бѣга безъ вѣдицата. . . Бѣгайте, момчата!“ каза той съ страшенъ викъ и не се обърна вече да види, що става подирѣ му. Слѣдъ него трътиха да бѣгатъ и момчетата. За нѣколко минути храбритѣ рибари стигнаха край града до гъстия орѣшакъ и седнаха да си отпочинатъ подъ сѣнката на едно младо орѣхче. Чакъ тогава се обърнаха назадъ да видятъ иде ли чудовището.

Сега бай Марко започна да имъ описва страшното чудовище, което се уловило на вѣдицата му.